

סֵדֵר הַלְמוּד לַיּוֹם כ"ב נִיסָן (ז' לעומר)

סֵדֵר לְקוּטֵי מוֹתֵר"ן הַיּוֹמִי:

תּוֹרָה צג

כָּל הָעוֹשֶׂה מִשָּׂא וּמִתָּן בְּאַמוּנָה, מְקַיֵּם מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל
"וְאַהֲבַת", שֶׁהִיא שְׂרֵשׁ לְכָל מִצְוֹת עֲשֵׂה. כְּמוֹ שְׁכַת־וֹב
בְּתַקוּנִים (תְּקוּן כ"א): עַל פְּסוּק: "וַעֲשֵׂה לִי מִטְעָמִים כַּאֲשֶׁר אָהֲבֵתִי",
'מִפְּקוּדֵי דְעֲשֵׂה': וְכִיצַד מְקַיֵּיִן מִצְוֹת "וְאַהֲבַת", דְּאִיתָּא בְּגִמְרָא
(יומא פו): עַל פְּסוּק "וְאַהֲבַת" שֶׁתִּרְאֶה שִׂיתְאַהֲבֵשׁ שָׁם שָׁמַיִם עַל יָדְךָ
כִּיצַד? אָדָם קָרָא וְשָׁנָה וְשִׁמְשׁ תִּלְמִידֵי חֲכָמִים וְעִסְקוּ בְּנַחֲת עִם
הַבְּרִיּוֹת, וּמִשָּׂאוֹ וּמִתָּנוֹ בְּאַמוּנָה, מָה הַבְּרִיּוֹת אוֹמְרִים, אֲשֶׁרִי מִי
שֶׁלְּמִדּוֹ תּוֹרָה וְכוּ'. נִמְצָא שָׁם שָׁמַיִם מְתַאַהֲבֵשׁ עַל יָדוֹ, וּמְקַיֵּם מִצְוֹת
שֶׁל וְאַהֲבַת, שֶׁהוּא שְׂרֵשׁ כָּל הַמִּצְוֹת (ע"י מְכִילֵתָא פ' בְּשַׁלַּח ע"פ וְהַיֵּשֶׁר
בְּעֵינָיו תַּעֲשֵׂה וְהוּבָא בְּרַמְבַּ"ן שָׁם):

גַּם בְּמִשָּׂא וּמִתָּן בְּאַמוּנָה, בָּא לְמִדְרָגָה שְׁלִמְעָלָה מִהַזְּמַן.
כְּדֵאִיתָּא בְּגִמְרָא (שָׁם) בְּמִסְקָנָא וְעָלְיוֹ הַכְּתוּב אוֹמֵר:
"יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר". וְיִשְׂרָאֵל הוּא בְּמַחְשָׁבָה, כְּמֵאמֹר
חז"ל (בְּרַאשִׁית רַבָּה פְּרָשָׁה א): 'יִשְׂרָאֵל עָלָה בְּמַחְשָׁבָה' וּמַחְשָׁבָה הוּא
לְמַעְלָה מִהַזְּמַן. וְגַם עַל יְדֵי מִשָּׂא-וּמִתָּן בְּאַמוּנָה יָכוֹל לְהִתְפַּלֵּל
בְּשִׁכְל צַח. כִּי תִפְלָה הִיא גַם-כֵּן לְמַעְלָה מִהַזְּמַן, כִּי הוּא דְבַר
הָעוֹמֵד בְּרוּמוֹ שֶׁל עוֹלָם (בְּרַכּוֹת ו:). וְגַם מַחְמַת שְׂבָא לְאַהֲבָה, מְכַח
זֶה בָּא לְגַדְלוֹת הַמַּחִיִּן, וְיָכוֹל לְהִתְפַּלֵּל בְּשִׁכְל צַח:

תּוֹרָה צד

זְכַר חֲסִדוֹ וְאַמוּנָתוֹ לְבֵית יִשְׂרָאֵל רָאוּ כָּל אַפְסֵי אֲרֶץ

את ישועת אלקינו (תהלים צ"ח).

הָעֲנִין הוא כָּךְ, שְׁכָל הָעוֹלָמוֹת לֹא נִבְרָאוּ אֶלָּא בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל דְּכַתִּיב (ישעיה מ"ג): "לְכַבֹּדִי בְּרֵאתִיו יִצְרָתִיו אֲפַעֲשִׂיתִיו", דְּהֵינּוּ 'בְּרִיאַת' 'יִצְרָת' 'עֲשִׂיַת' לֹא נִבְרָא אֶלָּא לְכַבֹּדִי וּכְבוֹדִי הֵינּוּ יִשְׂרָאֵל, דְּכַתִּיב (שְׁמוֹת כ"ה): "וְשַׁכַּנְתִּי בְּתוֹכְכֶם", וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה [עֵינֵי שְׁל"ה (מִפְּסַקְתַּת תַּעֲנִית) דַּף ס] 'בְּתוֹכוֹ לֹא נֶאֱמַר אֶלָּא בְּתוֹכְכֶם, מִלְּמַד שֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִשְׁרָה שְׁכִינָתוֹ בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל'. נִמְצָא כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל נִקְרָא לְבוֹשׁ וּלְבוֹשׁ נִקְרָא כְּבוֹד, כִּי 'רַבִּי יוֹחָנָן קָרִי לְמַאֲנֵה מְכַבְּדוֹתָא' (שַׁבָּת קיג).

נִמְצָא כָּל הָעוֹלָמוֹת לֹא נִבְרָאוּ אֶלָּא בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל, כִּדִּי לְהַשְׁפִּיעַ לָהֶם רַב טוֹב. וְכִשְׂאִינָם יְכוֹלִים לְקַבֵּל מִחַמַּת עוֹזוֹתֵיהֶם, יֵשׁ לוֹ צַעַר, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה ס"ג): "בְּכָל צָרָתְכֶם לֹא צָר". אֲךָ מִחַמַּת בְּהִירוֹת אֹזַר הַחֶסֶד, אִי אֶפְשָׁר לְקַבְּלוֹ כְּמוֹת שֶׁהוּא, וְצָרִיד לְצַמְצוֹם הַקְּדוֹשׁ. הֵינּוּ כְּשֶׁרוֹצֵה לְהַשְׁפִּיעַ רַב טוֹב, צָרִיד לְדַבֵּר, יִהְיֶה כָּךְ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תהלים ל"ג): "בְּדַבַּר ה' שָׁמַיִם נִעֲשׂוּ". וְהָאוֹתִיּוֹת הֵם צַמְצוּמִים, עַד כָּאֵן אוֹת א, עַד כָּאֵן אוֹת ת. אֲךָ בְּעוֹזוֹתֵינוּ הַרְבִּים הַדְּבוּר גַּם כֵּן בְּגָלוֹת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שָׁם צ"ו): "סִפְרוּ בַּגּוֹיִם אֶת כְּבוֹדוֹ", וְהֵינּוּ הַדְּבוּר עִם יִשְׂרָאֵל בְּגָלוֹת. לְכָךְ נֶאֱמַר (ישעיה מ): "וְנִגְלָה כְּבוֹד ה' וְרָאוּ כָּל בָּשָׂר יַחְדָּו כִּי פִי ה' דַּבֵּר", וְהֵינּוּ כְּשֶׁיִּגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל אֲזִי הַדְּבוּר גַּם כֵּן כְּבִיכּוֹל יִהְיֶה עִם הַשָּׁם יִתְבָּרַךְ.

וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה (סְנֵהֲדָרִין לז): 'חַיֵּב כָּל אָדָם לֹאמַר בְּשִׁבְלֵי נִבְרָא הָעוֹלָם, וְחַיֵּב לְתַקְּנוֹ. וּמֵהוּ הַתְּקוּן, הָעֲנִין הוּא כָּךְ. שִׁירָאָה שִׁיעָלָה כָּל הַנִּיצוּצוֹת שֶׁבְּכָל דְּבָר, וְהַנִּיצוּצוֹת הֵם אוֹתִיּוֹת, נִמְצָא מֵעֵלָה אוֹתִיּוֹת. וְהָאוֹתִיּוֹת נִעֲשִׂים

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'פח ❦ צאמר מוזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהד מצפרי רבנו יהיה תיקון רב" ❦
❦ "זק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ❦

דבורים, ועל ידי הדבור נשפּע רב טוב לישראל.

אך כיצד יכולין להעלות ניצוצות להשם יתברך, העצה הוא כד. כשיסתכל בדבר מה, תכף, יאמין באמונה שלמה שיש בדבר הזה אותיות וניצוצות. ומן האמונה הזו נעשה זי"ן, שנאמר (תהלים ל"ג): "וְכָל מַעֲשָׂהוּ בְּאֱמוּנָה". והעשייה היא ששת ימי החל, והאמונה היא השביעית, ואחר כך יצא אל האמונה החכמה, כמו שכתוב (דברי הימים א כ"ח): "דַּע אֶת אֱלֹהֵי אָבִיךָ". ואלקי אביך, היא בחינת אמונה, כמו מעשה אבותיהם בידיהם (חלין יג), שאנו מאמינים בו יתברך, שהוא אלקי אבותינו שזהו העקר, ודע, היא החכמה והשכל. וחכמה היא יו"ד, כמו שפרש רש"י (שמות ט"ו): "אִזּוּ יִשִּׁיר", שר לא נאמר אלא ישיר, י על שם המחשבה נאמרה. ומהיוד והזין הנ"ל, נעשה עי"ן, כי ז' פּעמים י' בגימטריא ע'. ועוד, העין הוא חכמה, כי חכמי העדה נקראים "עיני העדה" (במדבר ט"ו). ומפילא כשיש לו עין כזה, כשיסתכל בדבר מהעולם, בודאי נתעלין הניצוצות. כמו שכתוב (שמות כ"ח): "וְעָשִׂיתָ צִיץ זָהָב טָהוֹר", ציץ, מלשון הסתכלות (עיין זוהר ויקהל ריו ע"ב שלח קעה) כשהוא טהור כנ"ל, באמונה ובחכמה, אז, "ופתחת עליו פתוחי חותם", הינו שפתח על ידי עין כזה הניצוצות החתומים בכל הדברים, ותעלה אותם "קדש לה". והניצוצות הם אותיות, ומאותיות נעשה דבורים, ועל ידי הדבורים משפיע רב טוב לישראל. וכשמעלה ניצוצות מהדבר, אזי הדבר הזה נעשה אפס, כי הניצוצות הם החיות של הדבר:

וזוה פרוש של הפסוק, זכר חסדו, זכר, לשון השפעה. הינו כשרוצה להשפיע חסד לישראל, אזי יצא, ואמונתו

לְבֵית יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא הַחֲכֵמָה, שֶׁנֶּאֱמַר (מִשְׁלֵי כ"ד): "בְּחֲכֵמָה יִבְנֶה בַּיִת". בְּיָדָיו, רָאוּ כָּל אַפְסֵי אֶרֶץ, הֵינּוּ הָאֲרָצִיּוֹת שֶׁל הַדָּבָר נַעֲשֶׂה אִפְסָם. וְאֵת, הֵינּוּ הָאוֹתִיּוֹת מֵא' עַד ת', הֵינּוּ הַנְּיָצוּצוֹת, נַעֲשֶׂה יְשׁוּעוֹת אֱלֹקֵינוּ. כִּי מִהַנְּיָצוּצוֹת נַעֲשֶׂה דְבוּרִים, וְעַל-יְדֵי-זֶה מִשְׁפִּיעַ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רַב טוֹב לְיִשְׂרָאֵל. וְזֶהוּ: "יְשׁוּעַת אֱלֹקֵינוּ", כִּי זֶה תַעֲנוּגוֹ:

הַתּוֹרָה צֵה - (לְסוּן רַבְנוּ ז"ל)

כְּשֶׁפָּרְנָסֵי הַדּוֹר וּמִנְהִיגֵי הַדּוֹר נִתְנָאִים, אֲזִי הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְקִים עֲלֵיהֶם בְּנֵי אָדָם שֶׁיַּחֲלִקוּ וַיִּדְבְּרוּ עֲלֵיהֶם, כִּדֵּי שְׁלֵא יִזְוָחוּ דַעְתָּם עֲלֵיהֶם, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (יוֹמָא כ"ב:): 'אִין מְמַנִּים פְּרָנָם עַל הַצְּבוּר אֱלָא אִם בֵּין קָפָה שֶׁל שְׂרָצִים תְּלוּי מֵאַחֲרֵיו'. וְזֶה פְּרוּשׁ: סוּד שְׁמוּבָא בְּ"עֵץ-הַחַיִּים" שֶׁעַר אֶרֶץ אֲנָפִין פֶּרֶק י"ב. 'אַחֲזֵרִים דְּמ"ה, תְּסִיר מ"ה נְשָׂאָר פ"ה'. פְּרוּשׁ, עַל-יְדֵי קָפָה שֶׁל שְׂרָצִים שֶׁתְּלוּי מֵאַחֲרֵיו, עַל-יְדֵי-זֶה מַחֲזִיק אֶת עֲצָמוֹ בְּבַחֲיַנְתָּ מָה וְאִפְסָ וְאִין. וְכִשְׁמִסִּיר מִמֶּנּוּ מָה, שְׂאִין מַחֲזִיק אֶת עֲצָמוֹ לְמָה, אֱלָא שֶׁהוּא מִתְנַאֵה, אֲזִי נְשָׂאָר פָּה, הֵינּוּ שְׁבָנֵי אָדָם פּוֹתְחִים אֶת פִּיהֶם וְאוֹמְרִים חֹזֵר לְאַחֲרֵיךָ, וּמְבַזִּים אוֹתוֹ. (עַד כָּאן לְשׁוֹנוֹ, זְכוּרָנוּ לְבִרְכָה):

סֵדֶר קִצּוֹר לְקוּטֵי מִנְהֵר"ן הַיּוֹמִי:

מִשָּׂא וּמִתָּן בְּאִמוּנָה - צג

א עַל-יְדֵי מִשָּׂא וּמִתָּן בְּאִמוּנָה, שֵׁם שָׁמַיִם מִתְאַהֵב עַל יְדוֹ, וּמְקִים מְצִוֹת עֲשֶׂה שֶׁל "וְאַהֲבַת" שֶׁהוּא שֶׁרֶשׁ כָּל הַמְצִוֹת כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בַּתְּקוּנִים תְּקוּן כ':

ב גם בא על-ידי-זה למדרגה שלמעלה מהזמן ועל-ידי-זה יוכל להתפלל בשכל צח:

זכר חסדו ואמונתו – צד

א כשאתה רוצה שהשם יתברך ישפיע חסדיו לישראל תאמין שיש בכל דבר ניצוצות הקדושים ותצטרף אל האמונה את החכמה (פי על-ידי אמונה באים לשכל כנ"ל סימן צ"א), ואז תהיה לך עין קדושה כזאת אשר כשתסתכל בכל דבר שבְּעוֹלָם יתעלו הניצוצות שהם האותיות, וכשתעלה אותם נעשה מהם דבורים קדושים ועל-ידי הדבורים האלה ישפיע השם יתברך רב טוב לישראל. וזהו כל תענוגי השם יתברך:

כשפרגסי הדור – צה

א כשפרגסי ומנהיגי הדור נתגאים אז הקדוש-ברוך-הוא מקים עליהם בני אדם שיחלקו וידברו עליהם כדי שלא יזוהו דעתם:

סדר תשי מאתר"ן הי"פני:

תקצג (קנ) הלך אנה ואנה בבית המיוחד שהיה לו פה בברסלב, וספר עמי מענין דרכי עבודת השם. שיש לפעמים על-פי רב יסורים גדולים לעבודתו, ואחר-כך מניחין לו לפעמים מעט, ויש לו איזה ניהא פידוע למי שנכנס קצת בעבודת השם. ענה ואמר אין רשאים לוותר להשם יתברך ואמר בלשון אשכנז בזה הלשון, מע טאר דעם אייבערשטן ניט נאך געבין, כלומר שבתחלה היו לו יסורים ובלבולים ואחר-כך כשייש לו ניהא קצת יאמר, שכבר מלא השם יתברך שאלתו ואין צריכים להפצירו עוד, כי באמת עדין לא נתן השם יתברך הישועה בשלמות, ועדין צריכין להתפלל לישועה ולהתחטא לפניו הרבה כבן המתחטא לפני

אָבִיו וְלִהְרֹבוֹת בְּגַעְנוּעִים וְהַפְּצָרוֹת וְכוּ' שִׁיעֹזֵר לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
 עוֹד וְעוֹד וְכוּ'.

אַחֲר־כֵּךְ אָמַר אֲבָל לָכֶם אֵין צְרִיכִין לֹמַר זֹאת, כִּי אַתֶּם צְרִיכִים
 לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד. כְּלוּמַר שְׂאֵם נְחוּשׁ בְּכָל עֵת אֲפִלוּ כְּשֶׁהַשֵּׁם
 יִתְבָּרַךְ מְרוֹיַח לָנוּ קֶצֶת לְחֶשֶׁב תָּמִיד עַל חֶסְרוֹן הַיְשׁוּעָה הַמְּכַרְחַת
 לָנוּ עוֹד, אִם־כֵּן תִּתְגַּבֵּר חֵם וְשָׁלוֹם הַמְּרָה־שְׁחוּרָה וְהָעֲצָבוֹת
 בְּיוֹתֵר. אֲשֶׁר זֹאת הַמְּדָה שֶׁל עֲצָבוֹת מְזַקֶּת לָנוּ לְעַבּוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ
 יוֹתֵר מִהַכֹּל, וְצָרִיךְ כָּל אֶחָד לְהִתְחַזֵּק לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד אִיךְ
 שֶׁהוּא.

עַל־כֵּן אֲפִלוּ בְּעֵת הַצַּעַר וְהִרְחוּק מֵעַבּוּדָתוֹ צְרִיכִין לְהִתְחַזֵּק
 לְהִיּוֹת אִךְ שְׂמִיחַ תָּמִיד, וְלִשְׂמִיחַ אֶת עֲצָמוֹ בְּכָל מָה דְאֶפְשָׁר בַּמָּה
 שְׂמוּצָא בְּעֲצָמוֹ אֵיזָה נְקֻדָּה טוֹבָה עֲדִין, וּבַמָּה שְׂזָכָה שֶׁלֹּא עָשָׂא
 גּוֹי וְכִיּוּצָא בְּזֹה, וְלִהְפֹךְ כָּל הַיְגוֹן וְאַנְחָה וְהַצַּעַר וְיִסּוּרִין לְשִׂמְחָה.
 לֹמַר, אֶף־עַל־פִּי שְׂאֲנִי כִּמוֹ שְׂאֲנִי, אֶף־עַל־פִּי־כֵן זָכִיתִי לְהִיּוֹת
 מְזֻרַע יִשְׂרָאֵל, וְלִקְיָם כַּמָּה מְצוּוֹת בְּכָל יוֹם צִיצִית וְתַפְלִין וְקַרְיָאֵת
 שְׂמִיעַ וְצַדִּיקָה וְכִיּוּצָא. וְאֶף־עַל־פִּי שְׂעֲשִׂית הַמְּצוּוֹת הֵם כִּמוֹ שֶׁהֵם,
 אֶף־עַל־פִּי־כֵן עַל־כָּל־פָּנִים יֵשׁ בָּהֶם נְקֻדּוֹת טוֹבוֹת מְאֹד שֶׁנַּעֲשֶׂה
 מֵהֶם שְׂעֲשׁוּעִים גְּדוּלִים לְמַעַלָּה, וְאֲפִלוּ עַל־יַדֵּי הַמְּצוּוֹת שֶׁנַּעֲשִׂין
 עַל־יַדֵּי פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל, כִּי כָּל זְמַן שֵׁשׁ יִשְׂרָאֵל נִקְרָא עָלָיו
 מִתְּפָאֵר בּוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ הִרְבֵּה בְּבַחֲיַנֵּת יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ
 אֶתְפָּאֵר, וְכִמְבֹאֵר בְּדַבְּרֵינוּ בְּעֵנִין זֶה תְּלִי תְּלִים שֶׁל הִלְכוֹת, כַּמָּה
 וְכַמָּה דַּרְכֵי עֲצוֹת אִיךְ לְשִׂמְחַ אֶת עֲצָמוֹ תָּמִיד יִהְיֶה אִיךְ שִׂיחֵיָהּ.
 אֲשֶׁרִי שִׂיחָהּ בָּהֶם.

וְעַל־פִּי רַב צְרִיכִין לְשִׂמְחַ אֶת עֲצָמוֹ בְּמִלֵּי דְשִׁטּוֹתָא, לַעֲשׂוֹת עֲנִינֵי
 צַחוּק וּמְלִתָּא דְבְּדִיחוּתָא כִּדִּי לְשִׂמְחַ אֶת עֲצָמוֹ בַּמָּה דְאֶפְשָׁר.

וְעַל־פִּי רַב אֵי אֶפְשָׁר לְשַׁמַּח אֶת עֲצֻמוֹ כִּי־אִם עַל־יְדֵי־זֶה, כִּי הִמָּרָה־שְׁחֹרָה וְהָעֲצָבוֹת מִתְגַּבֵּר עַל הָאָדָם יוֹתֵר מִן הַכֹּל, וְקִשָּׁה לְשִׁבְרָה יוֹתֵר מִכָּל הַמַּדּוֹת, וּמִזְקָת לְהָאָדָם מְאֹד יוֹתֵר מִהַכֹּל. וְכָל עֵקֶר הַתְּרַחֲקוֹת כָּל אָדָם מִהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ הִיא רַק מִחֲמַת עֲצָבוֹת וּמָרָה שְׁחֹרָה, עַל־כֵּן צָרִיכִין לְרַאוֹת לְשַׁמַּח אֶת עֲצֻמוֹ בְּכָל הַכַּחוֹת בְּכָל מַה דְּאֶפְשָׁר אֲפִלּוֹ בְּעֵת שֶׁצָּר לְהָאָדָם וּדְחֹק לוֹ מְאֹד בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, הֵן בְּפִרְנָסַת הַנֶּפֶשׁ הֵן בְּפִרְנָסַת הַגּוּף אַף־עַל־פִּי־כֵן צָרִיךְ לְרַאוֹת לְבַטַּח בְּהַשֵּׁם תָּמִיד שֶׁסּוֹף כָּל סוֹף לֹא יַעֲזֹב הַשֵּׁם אוֹתוֹ לְנִצַּח חֲלִילָה, וְלְשַׁמַּח אֶת עֲצֻמוֹ בְּכָל מַה דְּאֶפְשָׁר. מִכָּל־שֶׁכֶן כְּשֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ מְרַחֵב לוֹ בְּעֵת צָרָתוֹ וּדְחָקוֹ קֶצֶת, וַיֵּשׁ לוֹ אִיזָה נִיחָא בְּעֵלְמָא, בּוֹדֵאי צָרִיךְ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד וּלְהַגְדִּיל הַשְׂמֵחָה בְּיוֹתֵר.

וְהֵבִן דְּבָרִים אֵלֶּיךָ כִּי דְבָרֵי רַבְּנֵי זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה הֵם עֲמָקִים מְאֹד, וְעֵקֶר הָעֲמָקוֹת הוּא לְהִבִּין הַדְּבָרִים לְקִיּוּמָם בְּפִשְׁיטוֹת גָּמוּר. וְאַף־עַל־פִּי שֶׁאַחֲר־כֵּן הָיָה נִרְאָה כְּאֵלּוֹ סוֹתֵר רַבְּנֵי זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה בְּעֲצֻמוֹ הַדְּבָרִים שֶׁאָמַר לְפָנָי שֶׁאֵין צָרִיכִין לְוֹתֵר לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, מִחֲמַת שֶׁאֵנּוּ צָרִיכִים לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד. אַף־עַל־פִּי־כֵן הַדְּבָרִים נִצְרָכִים מְאֹד לְפָנָי וּלְפָנָי בְּנֵי אָדָם כְּגִילָנוּ, כִּי הִבְנֵיתִי כּוֹנֵנְתוֹ קֶצֶת שְׁרוּצָה שְׁלֵא נִפְלַח חַס וְשָׁלוֹם לְעֲצָבוֹת עַל־יְדֵי־זֶה מִחֲמַת שֶׁנִּחְשַׁב תָּמִיד אֲפִלּוֹ בְּעֵת הַתְּרַחֲבָה עַל חֶסְרוֹן הַיְשׁוּעָה הַחֲסָרָה עֲדִין, כִּי בְּאֶמֶת צָרִיכִין לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד אֲפִלּוֹ בְּעֵצֶם הַתְּרַחֲקוֹת בְּעֲבוּדַת הַשֵּׁם, וּבְגִדְל הָרַחוּק. וְגַם אִם יֵשׁ לוֹ עוֹד לָזֶה שְׂאָר יְסוּרִים מִפִּרְנָסָה וּמוֹנָעִים וְכוּ', אַף־עַל־פִּי־כֵן צָרִיךְ לְשַׁמַּח אֶת עֲצֻמוֹ בְּמַה שְׁיֻכַּל כַּנִּ"ל, מִכָּל־שֶׁכֶן כְּשֶׁמְנִיחַ לוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּרַחֲמָיו וּמְרַחֵב לוֹ קֶצֶת. אֲבָל אַף־עַל־פִּי־כֵן אֵל יַעֲלֶה עַל

דעתו שְׁכָבֵר הַגִּיעַ לְמַה שְׁצָרִיד, וְכָבֵר אֵין חָסֵר לוֹ כְּלוּם בְּעִבּוּדָתוֹ
 יִתְבָּרַךְ כְּאֵלוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ נָתַן לוֹ כְּבָר כָּל בְּקִשְׁתּוֹ, כִּי בְּאַמַּת עַדִּין
 נִשְׁאָר אֲצֵל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ רַב יְשׁוּעוֹת, וְאֵין צָרִיכִין לְוִתֵּר לוֹ
 יִתְבָּרַךְ וְכוּ' רַק אֲפִי-עַל-פִּי-כֵן יִהְיֶה בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, כִּי אֵיד שֶׁהוּא
 צָרִיכִין לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד. וְהוֹלֵךְ בְּתֵם יוֹכֵל לְהַבִּין דְּבָרִים אֵלוֹ
 בְּפִשְׁטוֹת:

סדר לקווי עיצות היומיומי:

לה עקר השלמות היא היראה, ועקר הוא יראת העניש. ואפלו
 צדיקים צריכים יראת העניש, כי עקר העבודה בתחלה הוא
 מחמת יראת העניש (שם ה).

לו אי-אפשר לזכות לעבודת השם כי אם כשיתחיל בכל פעם
 מחדש, ולפעמים צריכין כמה התחלות אפלו ביום אחד. (שם נא)
 לו כל-מה שאתה רואה בעולם, הכל הוא בשביל הבחירה, כי כל
 העולם ומלואה לא נברא רק בשביל הבחירה (שם ש).

לה יש בני-אדם עובדי השם, שאין השם יתברך מראה להם מה
 שפעלו כל ימי חייהם, רק אחר מותם בעולם הבא אז יראו מה
 שפעלו. (שם רמ"ד)

לט עקר עבודת איש הישראלי הוא בחינה לזהר לקום בחצות,
 ובקוץ בעת שהלילה קצרה מאד, אז יזהר לעמד בבקר השכם
 בעלות השחר. עין 'חצות' (שם שא).

כעס

א צריך לשבר את הכעס ברחמנות, הינו כשכא לכלל כעס, לא
 יפעל בכעסו שום אכזריות, רק אדרבא יתגבר אז ברחמנות גדול
 על זה שרוצה לכעס וימתיק הכעס ברחמנות. ועל-ידי-זה זוכין

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'לד - אָמַר מִוִּהְרֵי יְצִי"ל "לָדָר לָנָי מִקֹּוה שִׁדְךָ לָאֵחָד מִסְפָּרֵי רַבָּנָן יִהְיֶה תִיקוּן לְכַל" -
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יִשִּׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

לְקַבֵּל מִהַצְדִּיק וְלִתְפֹס בְּמַחְשֵׁבָתוֹ אֶת הַתְּכֵלִית, שֶׁהוּא שֶׁעָשׂוּעַ
עוֹלָם הַבָּא, וּבְכֹל דְּבַר שֶׁבְּעוֹלָם יוּכַל לְהִסְתַּכֵּל עַל הַתְּכֵלִית
הָאַחֲרוֹן וְלִהְיוֹתוֹ כְּפִי שְׂרָשׁוֹ שֶׁיֵּשׁ לוֹ בְּתוֹךְ נְשִׁמַת הַצְדִּיק (לִיקו"מ
סימן יח).

ב עַל-יְדֵי בְטוּל הַכַּעַס בְּרַחֲמָנוֹת כַּנ"ל, עַל-יְדֵי-זֶה מְקַבְּלִים הַצְדִּיקֵי-
אֱמֶת הַכָּבוֹד וְהַגְּדֻלָּה, וְאֵי זֹכִין לְמַנְהִיג אֱמֶתִי שִׁירָחַם עַל הָעוֹלָם
לְנַהַגְם כְּרֹאֵי, לְהַבִּיא כָּל אֶחָד אֶל הַתְּכֵלִית הָאַחֲרוֹן (שם).

ג כַּעַס וְאַכְזָרִיּוֹת הוּא מִחֲסָרוֹן הַדַּעַת. וְכֹל מֵה שְׂמַתְרָבָה הַדַּעַת,
נִתְבַטֵּל הַכַּעַס וּמִתְרַבֵּה הַרַחֲמָנוֹת וְהַחֶסֶד וְהַשְּׁלוֹם. עַל-כֵּן עַל-יְדֵי
עֶסֶק הַתּוֹרָה, שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה נִמְשָׁךְ דַּעַת, עַל-יְדֵי-זֶה מִתְבַטֵּל הַכַּעַס
וְנִמְשָׁךְ רַחֲמָנוֹת וְשְׁלוֹם (שם סי' נו).

ד וְכֵן טְבִילַת מְקוּוֹה מְבַטֵּל הַכַּעַס, כִּי עַל-יְדֵי טְבִילַת מְקוּוֹה נִמְשָׁךְ
דַּעַת (שם).

ה עַל-יְדֵי הַכַּעַס נִתְעוֹרַר הַמְקַטְרֵג הַגָּדוֹל, שֶׁהוּא עָשׂוֹ הוּא אָדוֹם,
וּמִן הַמְקַטְרֵג הָעֲלִיּוֹן נִתְעוֹרְרִים וְנִשְׁתַּלְשְׁלִים מְקַטְרָגִים וְצָרִים עַל
אָדָם הַכּוֹעֵם וְשׁוֹלְטִים עָלָיו, כִּי עַל-יְדֵי הַכַּעַס חֲכָמָתוֹ מְסִתֶּלֶקֶת
וְצָלָם אֱלֹקִים סָר מֵעַל פָּנָיו וְאִין לוֹ פָּנֵי אָדָם, וְעַל-יְדֵי-זֶה שׁוֹלְטִים
בוֹ הַשּׁוֹנְאִים, כִּי נִדְמָה לָהֶם כְּבִהְמָה וְאִינָם יִרְאִים מִלְּפָנָיו (שם סי'
נז).

סִדְרַ סְפָרֵי מַעֲשֵׂי־טוֹת הַיּוֹמִיּוֹת:

כְּשֶׁהִגִּיעַ יוֹם מִשְׁתָּה שֶׁל הַדּוֹקְטוֹר (הֵינּוּ הַבַּת קִיסָר), נָתַן לָהֶם מִיּוֹן
שְׁלוֹ הַנ"ל וְנִשְׁתַּכְּרוּ בְּשַׁעַת חֲדוּתָהּ אָמְרוּ הַשָּׂרִים: מַה יִּפְּהָ הִיָּה
שֶׁהַמְלָכָה תִּשָּׂא אֶת הַדּוֹקְטוֹר וְאָמַר הַדּוֹקְטוֹר יִפְּהָ מְאֹד הִיָּה, רַק
אִם הָיוּ מִדְּבָרִים זֹאת בְּלִתִּי פֶה שְׁתוּי (הֵינּוּ שְׁלֵא בְּשַׁעַת שְׂכָרוֹת)

נְעִינִית הַמְלָכָה גַם־כֵּן וְאָמְרָה: מַה יָּפָה הָיָה שְׁהִיָּא תְּשָׂא אֶת הַדּוֹקְטוֹר, רַק שְׁהַמְדִינָה תִסְכְּיָם עַל זֶה הַיָּשִׁיב שְׁנִית הַדּוֹקְטוֹר (הֵינּוּ בֵּת הַקִּיסָר): יָפָה מְאֹד הָיָה, רַק אִם הָיוּ מְדַבְּרִים זֹאת בְּלִתי פְּהָ שְׁתוּי אַחֲר־כֶּךָ כְּשֶׁהִקִּיצוּ מִשְׁכְּרוֹתָם, נִזְכְּרוּ הַשָּׂרִים מַה שְּׁאָמְרוּ וְנִתְּבִישׁוּ בְּעֶצְמָן מִהַמְלָכָה, שְׁאָמְרוּ דְּבַר כְּזֹה, אֲךָ הֲלֹא הִיא גַם־כֵּן בְּעֶצְמָה אָמְרָה זֹאת, וְהִיא גַם־כֵּן נִתְּבִישָׁה מִפְּנֵיהֶם, אֲךָ הֲלֹא גַם הֵם אָמְרוּ זֹאת וְהִתְחִילוּ לְדַבֵּר מִזֶּה וְנִסְכְּמָם בֵּינֵיהֶם־כֵּן, וְנִתְּחַתְּנָה הִיא עִם הַדּוֹקְטוֹר (וּפְנֵ"ל הֵינּוּ עִם בֵּת הַקִּיסָר, שְׁסָכְרוּ שְׁהִיָּא דּוֹקְטוֹר כְּנֵ"ל) וְהִלְכוּ לְמַדִּינָתָם.

וּכְשֶׁרָאוּ בְּנֵי הַמְדִינָה שְׁהֵם בָּאִים, שָׂמְחוּ מְאֹד, כִּי זֶה זְמַן רַב שְׁהִלְךְ הַבֶּן מְלָךְ, וְלֹא יָדְעוּ הֵיכֵן הוּא, וְהַמְלָךְ הַזֶּקֶן כָּבֵר מֵת בְּטָרָם בִּיאָתָם אַחֲר־כֶּךָ רָאוּ (בְּנֵי הַמְדִינָה) שְׁהַבֶּן מְלָךְ, שְׁהוּא מְלָךְ שְׁלָהֶם, אֵינְנוּ וְשָׂאֵלוּ: הֵיכֵן הוּא מְלָכְנוּ? וְסָפְרוּ לָהֶם כָּל הַמַּעֲשֵׂה, אֵיךְ שָׁכָר מֵת, וְשָׁכָר קָבְלוּ לָהֶם מְלָךְ זֶה, שְׁבָא עִמָּהֶם, וְשָׂמְחוּ מְאֹד עַל שְׁבָא לָהֶם מְלָךְ חֲדָשׁ.

סֵדֶר שְׁלָחוּ עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

(ח) פְּרוּץ מְרוּבָה עַל הַעוֹמֵד אֲסוּר אֲלֵא אִם כֵּן כָּל פְּרֻצָה מֵהֶם פְּחוּתָה מִשְׁלֹשָׁה טַפְחִים: (ט) פְּרוּץ כְּעוֹמֵד מוֹתֵר בֵּין בִּשְׁתֵּי בֵּין בְּעֶרְב וּבְלֵבֵד שְׁלֹא יִהְיֶה בְּמִקוּם אֶחָד פְּרוּץ יוֹתֵר מֵעֶשֶׂר אֲבָל עַד עֶשֶׂר אֲמוֹת מוֹתֵר מִפְּנֵי שְׁהִיָּא כִּפְתָח: (י) אִם עֲשָׂה צוֹרֵת פְּתָח אֲפִילוּ לְפִירְצָה יִתִּירָה מֵעֶשֶׂר מוֹתֵר וְאֲפִילוּ לֹא נֵעֵץ אֲלֵא אַרְבַּע קוֹנְדִיסִין בְּאַרְבַּע רוּחוֹת וְעֲשָׂה צוֹרֵת פְּתָח עַל גְּבִיהֵן מוֹתֵר וְהֵנִי מִיָּלִי בַחֲצֵר וּמִבּוּי שִׁישׁ בְּהֵם דִּיּוֹרִין אֲבָל בְּבִקְעָה לֹא מֵהֵנִי בְּשִׁבִיל הַרוּחוֹת עַל יְדֵי צוֹרֵת פְּתָח וְלִהַרְמֵב"ם אֵין צוֹרֵת הַפְּתָח מוֹעִיל לְפְרֻצָה יוֹתֵר מֵעֶשֶׂר אֲלֵא אִם כֵּן עוֹמֵד מְרוּבָה עַל הַפְּרוּץ (אז מֵהֵנִי

אפילו בבקעה בכל הרוחות) (בית יוסף בשם סמ"ג וסמ"ק): (יא) מהו צורת פתח קנה מכאן וקנה מכאן וקנה על גביהן אפילו אינו נוגע בהן אלא שיש ביניהם כמה אמות ובלבד שיהא גובה הקנים שמכאן ומכאן י"ט ויהיו מכוונים כנגד קנה העליון ואם חיבר הקנה העליון לשני הקנים או לא' מהן מן הצד לא מהני וצריך שיהיו הקנים שבצדדים חזקים לקבל דלת כל שהוא אפילו של קש או של קנים אבל קנה שעל גביהן סגוי בכל שהוא ואפילו גמי מהני: (יב) כיפה (פי' שער העשוי ככיפה רש"י) אם יש ברגליה דהיינו קודם שהתחיל להתעגל י' טפחים מותרת משום צורת פתח:

סימן שסג (א) מקום שיש לו ג' מחיצות אסרו חכמים לטלטל בו עד שיעשה שום תיקון ברביעית: (ב) חצר שנפרץ במילואו עד עשר אמות נותר בפס רחב ד' טפחים שיעמידנו מצד א' במקום הפרוץ ואם ירצה לתקנו בשני צידי הפרצה די בשני פסין של שני משהויין והוא הדין לנשתייר מהם כותל רביעי בנוי כשיעור ד"ט במקום אחד או אם נשתייר מהשני צדדים טפח מכאן וטפח מכאן וכל זה בגובה עשרה טפחים ואפילו אם אין בפרצה ד' טפחים כיון שהוא במילואו צריך תיקון עד שיהא בה פחות מג' ואם יש בפרצה יותר מעשר אמות אפילו אינה במילואו צריך לתקנה בצורת פתח: (ג) מבוי שיש לו ג' מחיצות ופרוץ בצד רביעי התירו בלחי (פי' תרגום הקרש האחד לוחא חדא) שעביו ורחבו כל שהוא שיעמידנו בפתח המבוי ויהיה גבתו י"ט ומכל דבר שיעשנה כשר אפילו מבעלי חיים ובלבד שיקשרנו שם בחבלים לכותלי המבוי ביתדות שיוצאים מן הכתלים בענין שאינו יכול לרבוץ כדי שלא יתמעט גבתו מי' טפחים: ואפילו קשר שם אדם נמי הוי לחי (א"ז): (ד) אם יש קצת כותל ברוח

רביעית עולה משום לחי ובלבד שיהא בו רוחב טפח: (ה) לחי דאי נשיב ביה זיקא לא מצי קאי לא חשיב לחי: (ו) צריך שלא יהא הלחי רחוק מן הכותל ג' טפחים: (ז) לחי אפילו שברים ושברי שברים כשרים בו: הגה ולכן עושין לחי מסיד טחוי בכותל ובלבד שיזהר שלא יתמחה יותר משלש לארץ (תה"ד סימן ט"ו): (ח) לחי שעשאו מעצי אשירה כשר: (ט) בין שנראית בליטת הלחי לעומדים בתוך המבוי ואינה נראית לעומדים בחוץ בין שנראית לעומדים בחוץ נגד חלל המבוי (תוס' והרא"ש פ"ק דעירובין) ואינה נראית לעומדים בפנים כשר: (י) הרחיקו מהכותל שלש או שהגביהו מהארץ שלש פסול ואם הגביהו פחות משלש אע"פ שאין בו אלא שבע ומשהו כשר: (יא) אפילו לא עשאו לשם לחי אלא שנזדמן לו שם מאליו כשר ובלבד שיסמכו עליו מערב שבת אבל לא סמכו עליו מערב שבת כגון שהיה שם לחי אחד ונפל בשבת ובאים עכשיו לסמוך על זה לא (אבל לא היה שם לחי אחר מערב שבת כאלו סמכו עליו דמי) (ב"י בשם

רש"י והגהות אשירי והמגיד פי"ו):

סֵדֶר לְקוּמְיֵי תַפְלֹת הַיּוֹמִי:

תַפְלֹת קד תתריד: {מיוסד ע"פ תורה רט"ו} "פֹדֶה ה' נֶפֶשׁ עֶבְדִּי וְלֹא יֵאָשְׁמוּ כָּל הַחֹסִים בּוֹ פֹדֶה בְשָׁלוֹם נַפְשֵׁי מִקְרָב לִי כִּי בְרַבִּים הָיוּ עִמָּדֵי אֵךְ אֱלֹקִים יִפְדֶּה נַפְשֵׁי מִיַּד שְׂאוֹל כִּי יִקְחֵנִי סָלָה תִרְנְנָה שִׁפְתֵי כִּי אֲזַמְרָה לָךְ וְנַפְשֵׁי אֲשֶׁר פָּדִיתָ" רבוננו של עולם, מלא רחמים, מלך גואל ומושיע, פֹדֶה וּמְצִיל וּמְפָרֵם וְעוֹנֶה וּמְרַחֵם בְּכָל עֵת צָרָה וְצוּקָה אֵין לָנוּ מִלֶּךְ עוֹזֵר וְסוּמָךְ אֵלֶּא אַתָּה, רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֵךְ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְהַגְדוּלִים וְתֹאִיר עָלֵינוּ עֵת רְצוֹן תָּמִיד בְּזִכּוֹת אֲבוֹתֵינוּ הַקְדוֹשִׁים, וְתַמְתִּיק וְתַבְטִיל כָּל הַדֵּינִים מֵעָלֵינוּ וּמֵעַל כָּל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל וְתַפְדֶּה נַפְשֵׁנוּ מִכָּל הַגְּזֵרוֹת

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'לח
זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות
מקוה שדה צהר מספרי רבנו יהיה תיקון לכו"ל

וְהַדִּינִים שֶׁנִּגְזְרוּ בְּכָל עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע בְּתֵי דִינֵי הַקְּדוּשִׁים שֶׁיֵּשׁ לָךְ
לְמַעַלָּה בֵּין שְׁהוּא קֹדֶם גְּזַר דִּין בֵּין שְׁהוּא לְאַחַר גְּזַר דִּין, מִכָּלֶם
תְּפִדָּה נַפְשָׁנוּ וְתִמְתִּיק וְתַבְטִיל כָּל הַדִּינִים וְהִסּוּרִין וְהַגְּזֵרוֹת
שֶׁנִּגְזְרוּ בָּהֶם מֵעַלְיָנוּ וּמֵעַל כָּל עַמּוּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל, בֵּין בְּגוֹף בֵּין
בְּנַפֶּשׁ בֵּין בְּמָמוֹן, בֵּין בְּכָלֶל בֵּין בְּפָרֵט, כִּי גְלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ שְׂאִין
אֶתְּנוּ יוֹדֵעַ עַד מָה אֵיךְ לַעֲשׂוֹת פְּדִיוֹן וּלְבַטֵּל כָּל הַדִּינִים שֶׁנִּגְזְרוּ
בְּתֵי דִינֵי הַקְּדוּשִׁים וְאַפְלוּ מִי שֶׁיּוֹדֵעַ לַעֲשׂוֹת אֵיזָה פְּדִיוֹן לְבַטֵּל
אֵיזָה דִּין שֶׁבְּאֵיזָה בֵּית דִּין, עֲדִין אֵינוֹ יוֹדֵעַ לְבַטֵּל כָּל הַדִּינִים שֶׁבְּכָל
הָעֲשָׂרִים וְאַרְבַּע בְּתֵי דִינִים, וְעַל יְדֵי זֶה אֵין מוֹעִיל הַפְּדִיוֹן שְׁלוֹ:

תִּתְרַטֹּן: עַל כֵּן רַחֵם עָלֵינוּ בְּכַח וּזְכוֹת הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים הַיְחִידִים
בְּדוֹרוֹתֶם, שֶׁהֵם בְּבַחֲיֵנַת מִשְׁהַ רַבְּנוּ, שֶׁיֵּשׁ לָהֶם כַּח לַעֲשׂוֹת פְּדִיוֹן
לְבַטֵּל כָּל הַדִּינִים שֶׁבְּכָל הָעֲשָׂרִים וְאַרְבַּע בְּתֵי דִינִים וְחוּסָה וְחַמֵּל
עָלֵינוּ בְּכַח וּזְכוֹת הַצְּדִיקִים הָאֵלֹהִים, וְתֹאִיר עָלֵינוּ מִצַּח הַרְצוֹן תָּמִיד
כְּמוֹ בְּשֶׁבַת בְּמַנְחָה, שְׁהוּא הַסְּתַלְקוֹת מִשְׁהַ עַתְּ רָצוֹן וְעַל
יְדֵי זֶה תְּפִדָּה נַפְשָׁנוּ וְתַצִּילֵנוּ מִכָּל הַצָּרוֹת, וְתִמְתִּיק וְתַבְטִיל כָּל
הַגְּזֵרוֹת וְהַדִּינִים שֶׁנִּגְזְרוּ בְּכָל עֲשָׂרִים וְאַרְבַּע בְּתֵי דִינֵי הַקְּדוּשִׁים,
וְתַצִּילֵנִי מִכָּל מִיַּי חֲלָאִים וּמְכַאֲוִבִים וּמַחֲוֹשִׁים (וּבְפָרֵט לְפָלוֹנִי בֶן פְּלוֹנִי
וְכו'), וּמַחְסְרוֹן הַפְּרָנְסָה, וּמִכָּל מִיַּי צַעַר וְיִסּוּרִין שֶׁבְּעוֹלָם, מִכָּלֶם
תַּצִּילֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְהַגְּדוֹלִים, בְּכַח וּזְכוֹת מִשְׁהַ רַבְּנוּ
שֶׁנִּסְתַּלַּק בְּשֶׁבַת בְּמַנְחָה, וּבְכַח כָּל הַצְּדִיקִים שֶׁהֵם בְּבַחֲיֵנַת מִשְׁהַ,
שֶׁיּוֹדְעִים לַעֲשׂוֹת פְּדִיוֹן לְהַמְתִּיק הַדִּין שֶׁבְּכָל הָעֲשָׂרִים וְאַרְבַּע בְּתֵי
דִינִים:

תִּתְרַטֹּן: וְתַעֲזֹר רַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים וְחַסְדֶּיךָ הַמְּרַבִּים, וְתַשִּׁיב
וְתַמְגֵּר וְתַכְנִיעַ וְתַעַקֵּר וְתַבְטִיל כָּל הַכְּפִירוֹת מִכָּל הָעוֹלָם כְּלוּ,
וּבְפָרֵט מִכָּל עַמּוּךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּכָל מְקוֹם שֶׁהֵם וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים

תְּעוֹרֵר וְתִמְשִׁיךְ עֵת רָצוֹן בְּעוֹלָם תָּמִיד, וְתִהְפֹּךְ הַשְּׂמֵד לְרָצוֹן, בְּכַח וְזִכּוֹת מִשָּׁה שֶׁהוּא עוֹמֵד בֵּין שְׂמֵד לְרָצוֹן, אֲשֶׁר מָסַר נַפְשׁוֹ כָּל יְמֵי חַיָּיו לַעֲשׂוֹת גְּרִים לְהוֹצִיאָם מִשְׂמֵד וּכְפִירוֹת וּלְהַעֲלוֹתָם וּלְקַשְׂרָם לְרָצוֹן הָעֲלִיּוֹן, וְגַם עָתָה אַחַר הַסִּתְּלָקוֹתָיו, עֲדִין הוּא עוֹמֵד וּמִתְפַּלֵּל עַל כָּל הַנְּדָחִים וְהַרְחוּקִים מֵאַמוֹנְתְּךָ, לְגִירָם וּלְקָרְבָם אֵלֶיךָ, וּלְבַטֵּל כָּל הַמִּינּוֹת וְהַכְּפִירוֹת מִן הָעוֹלָם, וּלְהַעֲלוֹת מִשְׂמֵד לְרָצוֹן, וּלַעֲשׂוֹת גְּרִים וּבְעֲלֵי תְּשׁוּבָה הַרְבֵּה בְּעוֹלָם:

תִּתְרִיז: אֲנִי ה' רַחֲמָן מְלֵא רַחֲמִים, חֹסֵדִין מְלֵא חֲסָדִים, חוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת לְבַל יִדַּח מִמֶּךָ נְדָח, אֲשֶׁר מִחֲשָׁבוֹת לְבָךְ לְכָל דּוֹר וְדוֹר, רַחֵם עָלֵינוּ בְּכַחוֹ וְזִכּוֹתָיו הַגְּדוֹל, וּבְכַח כָּל הַצְּדִיקִים הָאֱמֵתִיִּם שֶׁהֵם בְּבַחֲיַנֵּת מִשָּׁה, שְׁעוֹסְקִים גַּם כֵּן בְּזֶה לְהַמְתִּיק הַדִּין מִכָּל הָעֹשְׂרִים וְאַרְבַּע בָּתֵּי דִינִים וּלְבַטֵּל כָּל הַגְּזֵרוֹת שֶׁבְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וּלְבַטֵּל כָּל הַכְּפִירוֹת וּלַעֲשׂוֹת גְּרִים וּלְהַמְשִׁיךְ אֱמוּנָה גְּדוֹלָה בְּעוֹלָם, רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַנְךָ וּלְמַעַנְךָ, וְחוּסָה עָלֵינוּ בְּעֵת צָרָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת, אֲשֶׁר הַמִּינּוֹת וְהַכְּפִירוֹת מִתְּפַשְׁטִים בְּעוֹלָם חֵם וְשָׁלוֹם מְאֹד מְאֹד, אֲשֶׁר אֵין דָּרֵךְ לְנִטּוֹת יָמִין וְשִׁמְאֵל, וְכַמְעַט בְּכָל יוֹם נִתְּפָסִין כַּמָּה נַפְשׁוֹת בְּרִשְׁתְּ הַכּוֹפְרִים, הַמְּחַנְכִים נְעָרִים בְּלִמּוּדָם הָרַע שֶׁנִּתְּפַשְׁט עֲכָשׁוֹ לְלַמֵּד חֲכָמוֹת וּלְשׁוֹנוֹת וְכוּ' אֲשֶׁר אֵין לָנוּ עַל מִי לְהַשְׁעֵן כִּי אִם עַל אֲבִינוּ שֶׁבַשְׁמַיִם וְעַל כַּח מִשָּׁה רַבֵּנוּ וְכָל הַצְּדִיקִים הָאֱמֵתִיִּים הַגְּדוֹלִים, שִׁיּוֹדְעִים לְהַמְשִׁיךְ עֵת רָצוֹן, וּלְהַמְתִּיק כָּל הַדִּינִים שֶׁבְּעוֹלָם, וּלְהַפֵּךְ מִשְׂמֵד לְרָצוֹן:

תִּתְרִיח: רַחֵם וְחוּס וְחַמֵּל עָלֵינוּ לְמַעַנְךָ וּלְמַעַנְךָ, וּלְמַדְנוּ וְהוֹרְנוּ אֵיךְ לְעוֹרֵר אֶת כָּל הַצְּדִיקִים הָאֵלוּ שִׁיעֲסִקוּ בְּתַקוּנָנוּ וּבְתַקוּן כָּל הָעוֹלָם, וְאַל יַחְרִישׁוּ וְאַל יִשְׁקוּטוּ בְּעֵת צָרָה הַמְּרָה וְהַזָּרָה אֲשֶׁר בְּדוֹרֵתֵינוּ אֵלֶּה, אֲשֶׁר לֹא הִיָּתְהָ כְּזֹאת מִימּוֹת עוֹלָם אֵי שְׁמַיִם

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'ק
זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

הַפְּגִינוּ בְּעֵדְנוּ, אֵי שָׁמַיִם הִקִּיצוּ לְצָרוֹת יִשְׂרָאֵל, כִּי בְּעוֹזְנוֹתֵינוּ
הָרַבִּים, בְּצוֹק הָעֵתִים הָאֵלֶּה אֵין מִי שְׂיִרְגִישׁ מְרִירוֹת מְכֹאֹב
הַצָּרָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת בְּלִבּוֹ הַיָּטֵב, וְאַפְלוּ מִי שְׂמִרְגִישׁ מְעַט
מְרִירוֹת הַצָּרָה הַזֹּאת, אֵין יוֹדֵעַ אֵיךְ לְהִתְפַּלֵּל וּלְהִמָּתִיק הַדִּין
וּלְבַטְלוֹ עַל מִי לָנוּ לְהַשְׁעֵן עַל אָבֵינוּ שְׁבַשְׁמַיִם, וְעַל כֹּחַ וְזִכּוֹת
אֲבוֹתֵינוּ וְרַבּוֹתֵינוּ הַצַּדִּיקִים הַקְּדוֹשִׁים הָעוֹמְדִים עַדִּין וּמִתְפַּלְלִים
עָלֵינוּ אֲשֶׁר אֵלְמָלָא תְּפַלְתָּם לֹא הָיִינוּ יְכוֹלִים לְהִתְקַיֵּם חַם וְשָׁלוֹם
אֲפִלוּ רַגַע אֶחָד רַחַם עָלֵינוּ וְלִמְדָנוּ אֵיךְ לְעוֹרְרָם וּלְהִקְיָצָם וּלְהוֹסִיף
בָּהֶם עֵז וְחֵיל מְלֻמָּטָה, בְּאִפְּן שְׂיֻכְלוּ לְפַעַל בְּקִשְׁתָּם מִהֲרָה,
לְהִמָּתִיק כָּל הַדִּינִים וְהַגְּזֵרוֹת שְׁבַכָּל הָעֲשָׂרִים וְאַרְבַּע בְּתֵי דִינִים,
וּלְהַפְּדֵךְ כָּל הַכְּפִירוֹת מִשְׁמַד לְרָצוֹן וְתִתְפַּשֵּׁט הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה
בְּעוֹלָם, וְיִתְרַבּוּ גֵרִים וּבְעָלֵי תְּשׁוּבָה בְּעוֹלָם: